

Tåkelegging fra Melgaard

DEBATT

HARALD LYCHE

Billedkunstner

Munch følte seg plaget og lite ivare tatt i sin levetid. Nå fortsetter det etter hans død. Munchmuseet bidrar med scenografien. Bjarne Melgaard har regien.

Melgaard sier det ikke er noen likhet mellom ham og Munch. Dette er tåkelegging fra Melgaard. Tvert imot setter Melgaard alt inn på at Melgaard skal være Munch.

Og viser dette ved å hente, appropriere maleriske grep fra Munch. Det mest banale og konkrete eksempel er Melgaards foto-grafiske trykk der han har avbildet seg selv med stokk i tydelig Munch-positur og der de helt tydelig har forsøkt å gjenskape bildet av Munch, men med Melgaard som aktør.

Et annet grep er den teatraler handlingen i Munchmuseet der en konservator kleber ett portrett av en mann oppå glasset som skal beskytte Munchs skrik. Det overdekkende bildet viser hodet til en mann som strupes, sannsynligvis samtidig som han er i en sexakt. Museets kurator Lars Toft Eriksen står fnisende med Melgaard og uttaler; nå er det så mye bedre!

Handlingen viser klart frem hva som skal manifesteres; Melgaard skal overdekke Munch slik at Munch forsvinner. Den samme handling gjentas ved plassering av dødshuset på

Munchs eiendom. Man skal ikke lenger se Munch. Man skal se Melgaard. Munch skal dekkes til og forsvinne, og nå står Melgaard der i steden for Munch. Melgaard er blitt Munch.

Slik forvaltes Munchs arv. Homofili er helt greit. Men er nekrofilii greit?

Er det greit at Munchmuseet, som er satt til å forvalte arven etter Munch, er med og gravskjender Munch og arven etter Munch?

Målet må helt klart sies å være å frarane Edvard Munch hans kunstnerskap.

Kronen på verket er ment å være Melgaards dødshus som skal plasseres på Ekely og stå der som en bauta over Melgaard som gjennom manifestasjonen har blitt Munch.

Melgaard må gjerne sette opp bygget et annet sted men ikke oppå Munch.

Men det er klart; Da faller jo hele voodooeffekten vekk.

Det essensielle er jo nettopp plasseringen. Det er det som er mesterstykket og som skal slå all kritikk til side. Når bygget står plassert, er faktum ubenektelig.

Jeg kjenner Munch gjennom min familie. Lucien, min oldefar, var en nær venn av Munch. Det som skjer gjør meg opprørt og trist. Fordi Munch er så fantastisk og fordi jeg synes disse handlingene er gemene og bærer preg av en form for vold. Jeg mener vi bør diskutere dette grundig. Ønsker vi at dette skjer?